

DE BLINDE SCHUTTER

Na zonsondergang kwamen ze de burcht Sooneck binnenrijden; de vrienden en beschermers van heer Siebold.

Er klonk gebries, gestamp, gehinnik van paarden op de ophaalbrug. Zwarte mantels wapperden. Daar kwamen ze, de beruchte roofridders van de Rijn.

Vonken schoten uit hun gepluimde helmen; hun ronde schilden blonken in het maanlicht als grote ogen.

Die nacht zouden ze weer te gast zijn op Sooneck. Dat betekende hard werken voor de stalknechten, koks, pages, narren, kamerdienaren en voor de knechten en horigen zou er niets van slapen komen.

'We zijn op weg naar een feest!' vertelden al die zware rinkelende stappen in de holle gangen.

'Heer Siebold onthaalt ons op vlees en bier. We zullen spiegelgevechten houden in de grote hal. Deze burcht zal weer eens te klein zijn voor al ons slempen en vechten.'

Wie van de knechten niet onmiddellijk hoefde te rennen en vliegen om de feestgangers te bedienen, luisterde met een bang hart naar het geschreeuw en gelach in de grote zaal.

Zo beloonde heer Siebold zijn toegewijde vrienden. Zo verzekerde hij zich van hun hulp, want zolang hij daar op kon rekenen, bleef hij onoverwinnelijk.

Wie door alle roofridders langs de Rijn gesteund werd, kon zelfs de machtige keizer weerstaan.

Zwaardgekletter, geschreeuw, dronkemansgelal drong door tot in de keukens, waar de lijfeigenen wachtten op een wenk van de kamerheer om dan vlug naar binnen te hollen met schalen vol vlees en vruchten.

Tot in de verste gangen drong het feestgejoel door. Gangen, die stil en donker waren en naar vochtige kerkers leidden, waar gevangenen zich in hun ketenen oprichtten en verbitterd luisterden naar dat verre gedruis.

Soms vervaagden ineens dat rumoer en gelach. Was er iets ernstigs gebeurd?

Het ging er soms woest genoeg toe bij die schijngevechten! Ook de dood was een trouwe gast op Sooneck. Bij de aankomst van al die ongere lieden woonde hij al in hun gezichten. En als de drank de gemoederen verhitte, vlogen de zwaarden gemakkelijk uit de schede.

Maar op zo'n stil moment volgde altijd de bulderende lach van Siebold.

Misschien werd er dan een gewonde weggedragen, of zelfs een dode, maar de heer van Sooneck liet weten dat hij zo iets niet ernstig vond.

Zijn stem schalde door de hele burcht: *'Drinkt, vrienden. Drinkt!'* En al gauw was dan het rumoer heviger dan tevoren.

Die nacht waren de slaven en horigen van Sooneck nog bedrukker, nog banger dan anders.

'Waarom is onze meester zo vrolijk?' vroeg een oude slaaf aan Walter, de wapensmid. *'Voelt hij niet dat er een dreiging boven ons allen hangt?'*

'Ik heb het de hele dag al gevoeld,' zei een ander.

'Jij ook al?'

'Wij allemaal.'

Walter haatte Siebold, hoewel hij eigenlijk geen reden tot klagen had, want als kundig wapensmid werd hij goed behandeld. Maar toch kon hij geen moment vergeten dat hij door Siebold geroofd was uit de burcht van zijn dierbare meester Hans Veit van Fursteneck.

Hans Veit was een rechtschapen mens geweest. De enige die het had aangedurfd in naam van de keizer tegen Sooneck op te trekken. Maar Siebold had hem verslagen, zijn bezit geroofd en zijn burcht in as gelegd. Zijn horigen waren in dienst van de overwinnaar gekomen. Dat of de dood was hun enige keus geweest.

Walter luisterde naar de bulderende lach van heer Siebold en voelde dat zijn haat niet minder was geworden.

De roofridders schenen zich uitstekend te vermaken. Slaven droegen steeds meer kruiken aan, die snel leeggedronken en tegen de muren stukgesmeten werden. En soms vormde zich een kring en werd er gevochten.

Vannacht zijn ze nog luidruchtiger dan anders, dacht Walter. Hij gluurde langs een gordijn de zaal in, waar de gasten aan lange tafels zaten, met het gezicht naar hun gastheer. Die zat geweldig te lachen om iets wat zijn vertrouweling, Roderick, hem in het oor fluisterde. Dat belofde niet veel goeds. Zo lachte Siebold alleen als Roderick weer eens de een of andere gemene grap voor hem had uitgedacht.

Toen Roderick...